

Seznam příloh

Příloha 1 – Přepis rozhovorů

Příloha 2 – Souhlasy

Příloha 3- Audio nahrávka rozhovorů

Příloha 1- Přepis rozhovorů

Rozhovor – Paní učitelka Markéta

Rok v MŠ: čtvrtý

Rozhovor: (DO = doplňující otázka)

Otázka: Jací byly rodiče chlapce? Jaká s nimi byla spolupráce?

„Z našeho pohledu i co jsme věděli od kolegyň, rodiče byli aktivní, zajímaví se, starající se a podporovali chlapce, ale musím teda přiznat, že ten poslední rok nám trošičku přišlo, že už ta aktivita z jejich strany je taková mírnější, že jim přišlo, že už dohonili to, co zameškali a už to tak prostě nechávali a spíše se připravovali asi na ten vstup do školy.“

Otázka: Čtvrtý rok chlapce v MŠ a třetí rok s podpůrnými opatřeními. Popisovali jste určité komplikace či stagnaci. Co byste k tomu obecně řekli?

„Poslední rok chlapce v mateřské škole byl určitě ovlivněn nastalou situací a uzavřením školek a potom ten režim ke konci roku. Už byl jiný, než jak jsme si naplánovali, ale když se zaměřím na tu dobu co do školky chodil, tak nám přišlo, že podle těch oblastí, které jsme si stanovili v tom individuálním plánu pro jeho rozvoj, že nedosahuje úplně těch stanovených cílů, tak jak jsme si je naplánovali. Že právě stagnuje, zejména právě v tom verbálním projevu a bylo těžké ho nadchnout pro něco jiného, než co dělal sám. Třeba si rád vystříhoval, lepil, ale o ostatní věci se moc nezajímal, takže jsme se hodně snažili do toho verbálního projevu zapojit i tyto jeho zájmy.“

Otázka: Jak jste se konkrétněji zaměřili na přípravu chlapce na ZŠ?

„Konkrétně u chlapce nebylo potřeba dělat něco specifického. Právě že tady u nás ve školce se realizuje předškolní příprava pro všechny děti, takže si myslím že to mu určitě pomohlo, když jsme se rozvíjeli v oblasti grafomotoriky, jazykový výchovy, rozumovky a předmatematických představ a pokud bylo potřeba jemu něco upravit speciálně, tak spíš nějakou formou použití obrázku nebo vysvětlení nebo udání nějakého příkladu.“

DO: Jak funguje v mateřské škole předškolní program? (Pozn. doplňující předškolní příprava v odpoledních hodinách)

„Každý den v týdnu skupina předškolních dětí se věnuje jedné oblasti. Jak jsem říkala grafomotorice, jazykové výchově, rozumové výchově a předmatematickým představám, kdy se pod vedením pedagoga věnují nějakému tématu, kdy si to zkusí prakticky, hrou nebo nějakou aktivitou, činností a někdy k tomu následuje i pracovní list. Ověříme si, jak děti porozuměli té dané věci.“

Otázka: Byl podle vás připravený ZŠ?

„Já si myslím, že po stránce právě té rozumové určitě. Už se do školy i těšil. Kdyby nenastala ta situace s uzavřením školek, myslím si, že by se připravil ještě lépe po verbální stránce, protože nevím, do jaké míry ho to může v první třídě limitovat, ta špatná výslovnost, když se učí číst a psát.“

Otázka: V dokumentaci nezaznělo, do jaké ZŠ nakonec chlapec šel? Jakou byste volila školu vy, speciální/běžnou?

„Co vím poslední informaci od maminky, tak měl nastoupit na menší základní školu v místě bydliště, což je někde za Prahou. Byla to běžná základní škola a nemám pocit, že by maminka zmínila asistenta pedagoga. Já bych ho do té běžné školy poslala také, s tím, že bych doporučila podpůrné opatření ve formě asistenta pedagoga. Zejména pro tu paní učitelku, aby mu třeba připravovala materiály a když by byl nějaký problém, tak aby byla velká míra individuální práce.“

Otázka: Obecně, jaký byl chlapec při odchodu?

„Chlapec byl myslím si snaživý, rád dělal nebo hodně se ponořil vždy do věcí, které ho bavily. Byl na tom velmi dobře motoricky, rád vyráběl věci z papíru, vytvářel si různé kostýmy i ostatním dětem. Rád kreslil a o těch obrázkách dokázal hodně povídat, ale když bylo nějaké téma, které jsme udali my jako vyučující, tak to už jeho verbální projev, a právě obtíže spojené s tou jeho diagnózou se tam projevovaly.“

Otázka: Jak jste se v tématice vzdělávala? Kam jste se obrátila pro „pomoc“ či informace?

„Mám vystudovanou speciální pedagogiku, takže si myslím, že v této oblasti informace mám a zároveň pracuji ve speciálně pedagogickém centru. Takže určitě jsem s kolegyněmi konzultovala chlapcovu diagnózu, anonymně samozřejmě, ale hodně mi to pomohlo při vytváření individuálního vzdělávacího plánu, kdy jsme se snažili hodně popsat jednotlivé oblasti a jak je budeme rozvíjet a spíš už jsem se potom zaměřila konkrétně, když jsem chtěla nějakou z nich rozvíjet, tak jsem si vyhledala nějakou pomůcku nebo pracovní list, kartičky, než že bych šla po té teoretické stránce spojené s tou diagnózou.“

Otázka: Kdybyste daný rok měla pojmenovat buď progres nebo stagnace, jak u chlapce probíhal tento vývoj?

„Jak už jsem zmínila v jedné z předchozích otázek, tak bych to spíš zhodnotila jako stagnaci, protože nám přišlo, že se nerozvíjí podle našich stanovených cílů v tom individuálním plánu, tak jak jsme si předsevzali. I když jsme potom se snažili nějakým způsobem upravit, revidovat, když jsme vyhodnocovali individuální plán, což se teda stalo, tak zasáhlo to uzavření školek.“

Rozhovor – Asistentka pedagoga Daniela

Rok v MŠ: třetí a čtvrtý

Rozhovor: (DO = doplňující otázka)

Otázka: Jací byli rodiče chlapce? Jaká s nimi byla spolupráce?

„Rodiče chlapce byli milí a ochotní spolupracovat i když převládala převážně komunikace s matkou. Tatínek měl funkci tzv. vyzvedávací. Na všem se dalo domluvit, uvítala veškeré změny či návrhy z naší strany, naopak i my vycházeli vstříc když potřebovala.“

Otázka: Jak jste vnímala chlapce? Byla na něm znát změna asistenta pedagoga?

„Chlapec byl moc milý a změnu jsem nezaznamenala. Byl fajn, komunikativní, otevřený, kdykoli cokoli potřeboval, tak za mnou přišel, poradila jsem mu. Vycházeli jsme spolu velice dobře.“

Otázka: Čtvrtý rok chlapce v MŠ a třetí rok s podpůrnými opatřeními. Popisovali jste určité komplikace či stagnaci. Co byste k tomu obecně řekla?

„Ten poslední čtvrtý rok vlastně maminka už z její strany spíš bylo vidět, že už nechce, že není potřeba, že půjde do normální základní školy, už to neviděla tak, že by něco potřeboval. Ale z naší strany, jsme jí oslovovali proto, že ten poslední rok byly strašné výkyvy. Jeden týden to bylo to, co jsme se naučili, co jsme probírali chlapec věděl a týden na to, když jsme opakovali, tak nevěděl. Takto je v takových vlnách.“

Otázka: Jak jste se konkrétněji zaměřili na přípravu chlapce na ZŠ?

„Konzultovala jsem to s paní učitelkou na třídě a ta vyhodnotila co mu nejde. Zaměřili jsme se na to, co mu nejde, třeba grafomotoriku nebo řeč, se kterou měl problémy. To se trénovalo.“

DO: Nejvíce jste se zaměřovali na řeč?

„Ano“

Otázka: Byl podle vás připravený na ZŠ? DO: Kdyby měl možnost zůstat ještě rok ve školce, prospělo by mu to?

„Za mě si myslím, kdyby to šlo, že by mu to prospělo, a hlavně i z toho důvodu, jak do toho přišla virová epidemie a školka se na nějakou dobu zavřela, tak bylo vidět, že by bylo potřeba něco zlepšovat. Byl to krok zpět díky epidemii.“

Otázka: V dokumentaci nezaznělo, do jaké ZŠ nakonec chlapec šel? Jakou byste volila školu vy speciální/běžnou?

„Co já vím, tak údajně měl jít nebo maminka říkala, že by měl jít na klasickou základní školu v místě bydliště. Kam nakonec šel to nevíme. Speciální nebo běžnou, myslím si, že na speciální asi ne, ale určitě běžnou s asistentem. S nějakou dopomocí, kterou on potřeboval.“

Otázka: Obecně, jaký byl chlapec při odchodu?

„Byl to krok zpátky, to co jsme se učili, to co jsme opakovali, tak vlastně ke konci nebo po tom návratu na těch pár týdnů v červnu, tak vlastně se procvičovalo znovu.“

Otázka: Jak jste se v tématice vzdělávala? Kam jste se obrátila pro „pomoc“ či informace?

„Určitě jsem si o tom něco vyhledávala, buď na internetu nebo v nějaké literatuře, a i tady jsem se obrátila na paní učitelku, která je speciální pedagog a s tou jsme konzultovali veškeré věci ohledně chlapce a jeho podpůrných opatření.“

Otázka: Kdybyste dané roky měla pojmenovat buď progres nebo stagnace, jak u chlapce probíhal tento vývoj?

„Ten třetí rok byl určitě přínosný, takže progres. Čtvrtý rok jsme pozorovali stagnaci, to se řešilo třetí měsíc, ze začátku školního roku, kdy jsme pozorovali, že se vracíme zpět.“

Rozhovor – Paní učitelka Helena

Rok v MŠ: první

Rozhovor: (DO = doplňující otázka)

Otázka: Jak se vám chlapec jevil při příchodu či v prvních měsících?

„Adaptace u chlapce proběhla bez problémů, byl zvyklý na dětský kolektiv, zřejmě navštěvoval jesle. Bez problému.“

Otázka: Jaké máte osobní zkušenosti se speciální pedagogikou s ohledem na první rok chlapce? Co jste si o chlapci myslela?

„V té době jsem ještě zkušenosti se speciální pedagogikou žádné neměla a chlapec se mi jevil přiměřeně věku, ale do té doby, než začal mluvit.“

DO: Chtěla byste k té mluvě něco říct, popsat ji, abychom měli představu?

„On se spíš vyjadřoval takovými neartikulovanými zvuky nebo jenom slabikami, hláskami, bylo mu velmi špatně rozumět. Opravdu už je to docela dlouho, moc si nevzpomínám.“

DO: Když jste říkala, že jste zkušenosti neměla, jestli byste nám mohla říct, kam jste se obrátila, když jste začali mít podezření. Tím myslím někoho ve školce?

„Obrátila. My ve školce máme paní učitelku, která se věnuje logopedii, velmi úzce, takže jsme s ní začali spolupracovat a na ní směřovaly veškeré dotazy.“

Otázka: Přišli jste na chlapcovu diagnózu? Napadla vás vývojová dysfázie?

„Jelikož mi s diagnózami moc operovat nemáme, tak mě spíš napadl a samozřejmě z toho vyplynulo, z těch situací, že má asi opožděný řečový vývoj.“

Otázka: Podnikali jste s vašimi zkušenostmi nějaké kroky?

„No tak, my jsme se samozřejmě snažili chlapci být vzorem, mluvit zřetelně, jasně, dávat mu jednoduché pokyny, aby se dobře orientoval v situacích. Jednoduché a jasné pokyny.“

Otázka: Kdy jste dali rodičům poprvé podnět k vyšetření? Jak reagovali?

„Tak spíš jsme se tím začali vážněji zabývat s rodiči, tak kolem, ke konci prvního pololetí, když už vlastně uplynula adaptační doba plně, ale maminka k této situaci přistupovala dost laxně, tu situaci zlehčovala. No, vyjádřila bych to, že se tomu i smála.“

Otázka: Jací byly rodiče chlapce? Jaká s nimi byla spolupráce?

„Tak spolupráce, kdybych to definovala jednou větou. Spolupráce byla průměrná.“

Otázka: Jak byste popsala adaptaci chlapce, jeho chování, chování ostatních dětí a postoje?

„Tak chlapec byl v kolektivu velmi kamarádský, nebyl vůbec zakřiknutý, poslouchal a jeho problémy s komunikací, měl tedy problémy s komunikací, ale v té době, jak ty děti byly malinký, tříleté, tak děti to prostě neřešily, ony se s ním domluvily, ony si s ním hrály.“

Otázka: Jak jste podporovali chlapcovu adaptaci, když ještě nebyla stanovena diagnóza, jak jste s ním pracovali?

„No tak, samozřejmě, byl to velký kolektiv okolo dvaceti dětí, ale tak snažili jsme se ho brát k sobě častěji, k individuální práci. Takže jsme si s ním sedli, povídali zvýšeně, různé rozhovory nad obrázky nebo když kreslil, nad knížkami. No, a to všechno se odvozovalo od těch jasných a zřetelných pokynů, holý věty, jasně a zřetelně.“

Otázka: Kdybyste daný rok měla pojmenovat buď progres nebo stagnace, jak u chlapce probíhal tento vývoj?

„Tak já bych spíš řekla, že ten vývoj probíhal spíš na té bázi stagnace. Ono občas „vysvitlo něco“, že řekl najednou úplně kompletní slovo. Já si třeba vzpomínám, že mi řekl z ničeho nic – autobus. Úplně nádherně a zřetelně, což mě úplně „vykolejilo“. No, ale pak zase jel v těch svých kolejkách. Občas „vysvitlo Slunce“, ale spíš ta stagnace.“

Rozhovor – Paní učitelka Monika

Rok v MŠ: Druhý až čtvrtý

Rozhovor: (DO = doplňující otázka)

Otázka: Jací byly rodiče chlapce? Jaká s nimi byla spolupráce?

„Ve druhém roce, kdy chlapec přestoupil z nejmladší třídy jsme s rodiči začali intenzivněji spolupracovat. Jelikož už jsme tam měli náznaky nějakých problémů, tudíž postupně se nám začalo dařit rodiče nějakým způsobem vtáhnout do situace jaká je a do života školky a začít navazovat spolupráci.“

Otázka: Kdy jste dali rodičům poprvé podnět k vyšetření?

„Podnět k vyšetření se dal na začátku druhého roku docházky chlapce do školky. Někdy během září, kdy jsme s rodiči poprvé konkrétněji hovořili o problémech chlapce, které měl už v prvním roce docházky a které se výrazně projevily v druhém roce, možná i díky tomu, že se mu změnil pedagog a změnila se mu třída i třídní kolektiv, částečně. Takže jsme začali s rodiči více intenzivně o tom jednat během září.“

Otázka: Jak byste popsali druhý rok, ve smyslu, jak fungovala nová podpůrná opatření?

„Ten druhý rok bych v jeho případě popsala určitě jako velký vzestup ve všech oblastech rozvoje chlapce, protože on velice brzy začal z nastavených podpůrných opatření a z přítomnosti asistenta pedagoga, velice dobře profitovat. Takže se jeho rozvoj dost, jako bych řekla až raketově, zvýšil a zlepšil.“

DO: Dokázala byste říci, nějaké ty základní pomůcky, které pomohly v tu chvíli? Na kterých se dalo stavět při práci?

„Nám ze začátku opravdu úplně nejvíc pomohlo nastavení režimové lišty a režimových karet, což mu pomohlo, velice dobře se v situaci zorientovat, a tak jak jsme na ně poměrně důsledně ze začátku dbali, až na úrovni třeba přístupu k autistickému dítěti, tak potom jsme je mohli poměrně brzo, řekla bych, dejme tomu za čtvrt roku, jsme z nich mohli začít zase ustupovat a už jsme je filtrovali jenom na ty nejdůležitější, až vlastně ke konci školního jsme už víceméně režimovou lištu mohli i odložit, protože se chlapec velice dobře zorientoval a začal velice dobře fungovat. Ale to bylo to nejdůležitější, co víceméně ho nastartovalo a pomohlo mu, jak se začlenit do režimu dne té školy, tak i mezi děti a aktivity, a i do komunikace s pedagogem, protože do té doby ta komunikace mezi ním a pedagogy byla velice mizivá a on víceméně odečítal od toho co se dělo ve třídě a přidával se vždycky k dětem, těm aktivitám, ale když by ten pokyn dostal sám, tak by ho nebyl schopný splnit.“

Otázka: Konkrétněji pokud nezaznělo, jak jste nastavili komunikační systém? (Pozn. Zaznělo v předchozí odpovědi.)

„O tom už jsme hovořili. Ještě mě napadlo k těm dalším jako kompenzačním pomůckám. Hodně pomáhaly pomůcky na rozvoj jemné a hrubé motoriky, to ze začátku bylo hodně důležité, protože to i potom bylo následně vidět, že mu to pomohlo v rozvoji řeči a v komunikaci celkově.“

Otázka: Jak jste řešili např. chlapcovu snadno odklonitelnou pozornost?

„Aktivity jsme fázovali na krátkou dobu, snažily jsme se je hodně namotivovat, zpestřit. Využívali jsme individuální práce, u toho, aby měl chlapec na svou aktivitu klid, to znamená, že jsme volili i klidový koutek ve třídě. Snažili jsme se to hodně strukturovat, aby to pro chlapce bylo pochopitelné a motivace a následná pochvala byla hodně důležitá a hodně podporovaná a aktivity se volily na kratší dobu, ale třeba vícekrát za den zařazené.“

Otázka: Byly na konci druhého roku, potažmo prvního roku podpůrných opatření, z vašeho pohledu znát pokroky?

„V tom druhém roce docházky a prvním roce podpůrných opatření ty pokroky byly opravdu veliké a chlapec se hodně rozmluvil, komunikoval, byť samozřejmě s vadami řeči. Získal

velký mluvní apetit, a i se začal velice dobře začleňovat do kolektivu dětí, začal je vyhledávat, takže tento rok byl opravdu jeho bouřlivý vývoj.“

Otázka: Jak byste hodnotila práci a „účinnost“ asistentky pedagoga?

„To byla jednoznačně velká výhoda a velké plus, protože ho chlapec získal a měl možnost využívat, protože jak pro učitelku v rámci podpory práce s chlapcem, tak i pro něho samotného to pro získání jeho většího sebevědomí, větší chuti a ochoty se zapojovat do aktivit, více si věřil, tak to jednoznačně byla velká výhoda a dokázal z té výhody velmi těžit.“

Otázka: Jak jste vnímala chlapce? Byla na něm znát změna asistenta pedagoga?

„Tam se v tom druhém a třetím roce sešlo více věcí, jednak se změnila osoba asistenta pedagoga, jednak se změnila opět třída a částečně složení pedagogů na třídě a i kolektiv, takže tam se těch věcí sešlo víc a bohužel jsme zaznamenali, že v té době došlo k stagnaci ve vývoji chlapce. Jak po tom prvním roce s podporou asistenta opravdu se bouřlivě vyvíjel, tak pak ten další rok, právě došlo k takovému zbrzdění toho dalšího vývoje. Takže nedokážu říct, jestli na to přímo měla vliv změna asistenta pedagoga. Ono si to časem zase vše sedlo, zase se to nějakým způsobem ustálilo, ale určitý výkyv jsme tam v té době zaznamenali, ale těžko dokážeme posoudit, který z těch faktorů na to měl největší vliv. Domníváme se, že to byla souhra všeho, co v tu chvíli na chlapce působilo.“

Otázka: Čtvrtý rok chlapce v MŠ a třetí rok s podpurnými opatřeními. Popisovali jste určité komplikace či stagnaci. Co byste k tomu obecně řekli?

„Opravdu v té době došlo zase k dalšímu jakoby brždění ve vývoji, a to už byla doba kdy teda byl zakotvený ve třídě, byl zakotvený v kolektivu, takže tomuhle se to připisovat nedalo. Pokračoval se svým, již v tu dobu známým asistentem, takže to připisujeme tomu, tak jak to u těchto dětí bývá došlo ke zpomalení nebo zbrzdění toho vývoje. V tu dobu chlapec nepodával takové výkony, dost se uchylovat k takovým stereotypním aktivitám. Vracel se k aktivitám, které dobře znal a které ho bavily a nerad přijímal aktivity nové a úměrně náročnější tomu, že už jsme ho začali připravovat na vstup do základní školy. Někdy i třeba tyto činnosti nepřijímal úplně s nadšením. Navíc v té době, jsme pocítili stagnaci i ze strany rodičů, protože oni do té doby spolupracovali výborně a po tom prvním roce kdy byli takoví nesví a nevěděli jakým způsobem přistupovat k chlapci i k nám, tak pak ta spolupráce byla výborná. Zmíním třeba zážitkový deník, opravdu oni s námi spolupracovali velice dobře,

zajímali se a tak. A potom v tomto roce, o kterém teď mluvíme došlo, nevím, jestli i možná k únavě a ke snížení té aktivity i ze strany rodičů.“

Otázka: Jak jste se konkrétněji zaměřili na přípravu chlapce na ZŠ?

„Museli jsme samozřejmě přípravu přizpůsobovat tomu, co jsme měli nastavené v individuálním vzdělávacím plánu. To znamená, že některé ty aktivity a ty konkrétní očekávané výstupy, které pro běžné děti jsou nastavené, tak u něj jsme nemohli si vůbec klást za cíl. To znamená, že naším zájmem bylo dovést chlapce v rámci jeho možností k co nejvyšší metě, aby vlastně co nejlépe na vstup do základní školy byl připravený. Takže kromě individuální práce, která se odvíjela od IVP se zúčastňoval i předškolní přípravy v rámci odpoledních aktivit, kterou zase absolvoval se svou asistentkou a aktivity byly úměrně přizpůsobované tomu co on byl schopen zvládnout. Takže jsme se snažili v rámci jeho možností s vyloučením toho, abychom ho zatěžovali a přetěžovali, tak ho co nejlépe dovést k těm kompetencím, kterých on byl schopný.“

Otázka: Byl podle vás připravený ZŠ?

„Já se domnívám, že odklad školní docházky v jeho případě byl určitě dobře zvolený. I bylo dobře zvolené to, že chlapec ten odklad absolvoval, ještě u nás v mateřské škole, že nebyl zařazen do nultého ročníku, což většinou se u dětí s odkladem povinné školní docházky doporučuje, ale v případě tohoto chlapce bylo dobré setrvat v jeho známém prostředí, jeho známém kolektivu, s jeho asistentkou. Takže tohle byl určitě dobrý krok. Jak jsem už řekla, snažili jsme se v rámci jeho možností ho co nejlépe připravit na školu. Domnívám se, že na školu byl dostatečně připraven, ale s podmínkou a vidinou toho, že rozhodně i v základní škole, minimálně v prvním nebo druhém ročníku by dále potřeboval podporu asistenta pedagoga.“

Otázka: Jak jste se v tématice vzdělávala? Kam jste se obrátila pro „pomoc“ či informace?

„Tak my jsme i s kolegyněmi vyhledávaly semináře na tematiku vývojové dysfázie dětí a včleňování dětí do kolektivu v rámci inkluze. Těch školení jsme absolvovali několik, samozřejmě jsme pracovali formou sebevzdělávání a studiem odborné literatury. V nemalé

míře nám bylo nápomocno i speciálně pedagogické centrum, které nám opravdu supervizně hodně pomohlo.“

Otázka: V IVP jsem našla heslo PŘIPRAVIT-POMOCT-PROŽÍVAT-POCHVÁLIT co to znamená?

„Toto se dá realizovat v případě, že na třídě dobře funguje spolupráce s asistentem pedagoga, který právě, po vzájemné komunikaci s pedagogem nad přípravou na aktivity následující, které budou daný den ve třídě probíhat, tak je dobré, pokud je ta vzdělávací aktivita něčím náročná nebo specifická, tak je dobré to dítě na tu aktivitu předem právě s podporou asistenta pedagoga připravit nebo naopak to může učinit pedagog a asistent se věnuje ostatním dětem. Zkrátka, aby dítě vědělo, co se potom následně bude ve třídě odehrávat a bylo na to následně připravené, a hlavně pochopilo to, co se bude dít, protože někdy tyto děti mají hlavně problém s tím, že nepochopí zadání, instrukce a v rámci informací pro celou třídu je to pro ně nedostatečné, takže on potřeboval, aby byl připraven na tu aktivitu předem. Taky když už se blížil vstup do základní školy, tak jsme dost si zakládali na tom, aby zvládal co nejvíce aktivit sám, bez dopomoci a ta pomoc byla pouze v případě, že ji opravdu potřebuje, tudíž asistent si toho musel být vědom a hlídat si to, aby chlapci zbytečně příliš nepomáhal a neusnadňoval mu cestu. Aby si mohl v rámci kolektivu a té třídy tu aktivitu sám prožít a nebyl stále napojen na toho asistenta. Potom samozřejmě u těchto dětí, ono je to potřeba u všech dětí, ale u těchto dětí je potřeba opravdu nadmíru chválit a motivovat k další aktivitě.“

Otázka: Kdybyste daný rok měla pojmenovat buď progres nebo stagnace, jak u chlapce probíhal tento vývoj?

„Ten první rok, kdy jsem ho měla, tudíž druhý rok jeho docházky, byl jak už jsem řekla obrovský progres. Opravdu tam došlo k velkému vývoji a zlepšení, ale potom ty zbylé dva roky pozoruji spíš stagnaci a příliš nikám dál už se nedařilo se posunout. Měli jsme pocit, v podstatě, že to, co jsme mu mohli v té školce a v rámci toho předškolního vzdělávání dát, to jsme mu dali a už nebyla větší možnost mu poskytnout něco víc, protože už ta kapacita byla podle nás naplněná.“

Příloha 2 – Souhlasy

Souhlas č. 1

Já.....
[Redacted Name]

souhlasím s rozhovorem a jeho nahráním k účelu vypracování bakalářské práce „Podpora dítěte s vývojovou dysfázií v mateřské škole“ Biemannové Kláry.

Datum.....
25.3.2021

Podpis.....
[Handwritten Signature]

Souhlas č.2

Já.....
[Redacted Name]

souhlasím s rozhovorem a jeho nahráním k účelu vypracování bakalářské práce „Podpora dítěte s vývojovou dysfázií v mateřské škole“ Biemannové Kláry.

Datum.....
25.3.2021

Podpis.....
[Redacted Signature]

Souhlas č. 3

Já.....
[redacted]

souhlasím s rozhovorem a jeho nahráním k účelu vypracování bakalářské práce „Podpora dítěte s vývojovou dysfázií v mateřské škole“ Biemannové Kláry.

Datum.....
25.3.2021

Podpis.....
[signature]

Souhlas č. 4

Já.....
[redacted]

souhlasím s rozhovorem a jeho nahráním k účelu vypracování bakalářské práce „Podpora dítěte s vývojovou dysfázií v mateřské škole“ Biemannové Kláry.

Datum.....
26.3.2021

Podpis.....
[signature]

Souhlas č. 5

Souhlas s poskytnutím dokumentace a informací

Já.....ředitelka mateřské školy N. Bělá, B. 1. 2

tímto souhlasím s poskytnutím dokumentace chlapce, který absolvoval mateřskou školu, ke zpracování informací z dokumentace do bakalářské práce Kláry Biemannové na téma „Podpora dítěte s vývojovou dysfázií v mateřské škole“ dle potřeby.

Dne.....30.3.2021.....

Podpis..........

